

846**ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW**

z dnia 25 czerwca 2002 r.

w sprawie szczegółowych warunków i sposobu postępowania przy użyciu broni palnej przez inspektorów i pracowników kontroli skarbowej.

Na podstawie art. 11f ust. 4 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 1999 r. Nr 54, poz. 572 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 70, poz. 816, Nr 104, poz. 1103 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 14, poz. 143, Nr 81, poz. 877 i Nr 110, poz. 1189 oraz z 2002 r. Nr 41, poz. 365, Nr 74, poz. 676 i Nr 89, poz. 804) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Inspektorzy i pracownicy kontroli skarbowej, zwani dalej „inspektorami i pracownikami”, mają prawo użycia broni palnej w stosunku do osób tylko w przypadkach określonych w art. 11f ust. 1 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej, zwanej dalej „ustawą”.

2. Przez użycie broni palnej rozumie się oddanie strzału w kierunku osoby w celu jej obezwładnienia, po wyczerpaniu postępowania określonego w § 4.

§ 2. Przy podejmowaniu decyzji o użyciu broni palnej inspektorzy i pracownicy są obowiązani postępować ze szczególną rozwagą, traktując użycie broni palnej jako ostateczny środek działania.

§ 3. Broni palnej nie używa się, w przypadkach określonych w art. 11f ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy, w stosunku do kobiet o widocznej ciąży, starców oraz osób o widocznym kalectwie albo o wyglądzie wskazującym na wiek do 13 lat.

§ 4. 1. Inspektorzy i pracownicy przed użyciem broni palnej są obowiązani:

- 1) po okrzyku „KONTROLA SKARBOWA” wezwać osobę, w stosunku do której przewiduje się użycie broni palnej, do zachowania zgodnego z prawem, a w szczególności do natychmiastowego porzucenia broni lub innego niebezpiecznego narzędzia, odstąpienia od bezprawnych działań lub użycia przemocy albo zaniechania ucieczki,
- 2) w razie niepodporządkowania się wezwaniom określonym w pkt 1, zagrozić użyciem broni palnej okrzykiem „STÓJ — BO STRZELAM”,
- 3) oddać strzał ostrzegawczy w górę, jeżeli czynności określone w pkt 1 i 2 okażą się bezskuteczne.

2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy z zachowania osoby posiadającej broń lub niebezpieczne narzędzie wynika, że wszelka zwłoka groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia ludzkiego.

3. Użycie broni palnej w sytuacji, o której mowa w ust. 2, musi być poprzedzone okrzykiem „KONTROLA SKARBOWA”.

§ 5. 1. Jeżeli wskutek użycia broni palnej następuje zranienie, inspektorzy i pracownicy są obowiązani, z zachowaniem bezpieczeństwa własnego i osób trzecich, udzielić rannemu pierwszej pomocy i niezwłocznie spowodować wezwanie lekarza.

2. Jeżeli wskutek użycia broni palnej nastąpiła śmierć człowieka, inspektorzy i pracownicy są obowiązani niezwłocznie wezwać lekarza.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 i 2, oraz gdy w wyniku użycia broni palnej nastąpiła szkoda w mieniu, inspektorzy i pracownicy są obowiązani:

- 1) zabezpieczyć ślady na miejscu zdarzenia i nie dopuścić osób postronnych w to miejsce,
- 2) ustalić świadków zdarzenia — jeżeli jest to możliwe w zaistniałych okolicznościach.

§ 6. 1. O każdym przypadku użycia broni palnej lub oddania strzału ostrzegawczego inspektorzy i pracownicy są obowiązani niezwłocznie powiadomić dyżurnego najbliższej jednostki Policji oraz bezpośredniego przełożonego.

2. Bezpośredni przełożony jest obowiązany niezwłocznie powiadomić Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej o każdym przypadku użycia broni palnej.

3. W przypadku braku możliwości niezwłocznego powiadomienia bezpośredniego przełożonego o zdarzeniu, o którym mowa w ust. 1, należy powiadomić Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej.

§ 7. 1. O każdym przypadku użycia broni palnej lub podjęcia czynności, o których mowa w § 4 ust. 1, inspektorzy i pracownicy są obowiązani niezwłocznie powiadomić właściwy organ kontroli skarbowej, w formie pisemnej notatki służbowej, za pośrednictwem bezpośredniego przełożonego.

2. Notatka, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać w szczególności:

- 1) stanowisko służbowe oraz imię i nazwisko inspektora lub pracownika,
- 2) określenie czasu i miejsca użycia broni palnej lub podjęcia czynności, o których mowa w § 4 ust. 1,
- 3) opis sytuacji poprzedzającej użycie broni palnej i sposobu postępowania przy użyciu broni palnej, a także informację o działaniach podjętych zgodnie z § 5,
- 4) dane umożliwiające identyfikację świadków zdarzenia,
- 5) jeżeli jest to możliwe, dane identyfikacyjne osoby, wobec której użyto broni palnej, oraz określenie skutków użycia broni palnej i sposobu udzielenia pomocy w wypadku zranienia człowieka.

3. Do obowiązku organu kontroli skarbowej, o którym mowa w ust. 1, należy:

- 1) zbadanie, czy użycie broni palnej lub podjęcie czynności określonych w § 4 ust. 1 nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami,
- 2) niezwłoczne zawiadomienie prokuratora w wypadku stwierdzenia, że użycie broni palnej było niezgodne z obowiązującymi przepisami oraz o każdym przypadku spowodowania śmierci lub zranienia człowieka wskutek użycia broni palnej,

3) wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w wypadku wskazanym w pkt 2 oraz w razie stwierdzenia, że podjęcie czynności określonych w § 4 ust. 1 było niezgodne z obowiązującymi przepisami.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2002 r.

Prezes Rady Ministrów: *L. Miller*

847

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 czerwca 2002 r.

w sprawie ustanowienia Pełnomocnika Rządu do Spraw Dostosowania Polskiego Rolnictwa do Wymogów Unii Europejskiej.

Na podstawie art. 10 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 1999 r. Nr 82, poz. 929, z 2000 r. Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 102, poz. 1116 i Nr 154, poz. 1799 i 1800) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustanawia się Pełnomocnika Rządu do Spraw Dostosowania Polskiego Rolnictwa do Wymogów Unii Europejskiej, zwanego dalej „Pełnomocnikiem”.

2. Funkcję Pełnomocnika pełni Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

§ 2. 1. Do zadań Pełnomocnika należą sprawy dotyczące usprawnienia i koordynacji procesu dostosowania polskiego rolnictwa do wymogów Unii Europejskiej w zakresie:

- 1) produkcji, obrotu i jakości artykułów rolno-spożywczych,
- 2) ochrony środowiska naturalnego,
- 3) rozwoju przedsiębiorczości na obszarach wiejskich,
- 4) spraw socjalnych ludności wiejskiej.

2. Zadania określone w ust. 1 Pełnomocnik realizuje w szczególności przez:

- 1) przygotowanie harmonogramu prac,
- 2) inicjowanie projektów aktów prawnych,
- 3) koordynację wykorzystania pomocy z zagranicy przeznaczonej na przygotowanie projektów aktów prawnych.

§ 3. Organy administracji rządowej są obowiązane do współdziałania i udzielania pomocy Pełnomocnikowi, w szczególności przez udostępnianie informacji niezbędnych do realizacji jego zadań.

§ 4. Obsługę merytoryczną, organizacyjno-prawną, techniczną i kancelaryjno-biurową w zakresie zadań Pełnomocnika zapewnia Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2002 r.

Prezes Rady Ministrów: *L. Miller*

848

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 czerwca 2002 r.

w sprawie ustanowienia Pełnomocnika Rządu do Spraw Negocjacji o Członkostwo Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej.

Na podstawie art. 10 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 1999 r. Nr 82, poz. 929, z 2000 r. Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 102, poz. 1116 i Nr 154, poz. 1799 i 1800) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustanawia się Pełnomocnika Rządu do Spraw Negocjacji o Członkostwo Rzeczypospolitej Pol-

skiej w Unii Europejskiej, zwanego dalej „Pełnomocnikiem”.

2. Pełnomocnikiem jest sekretarz albo podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych.

§ 2. 1. Do zadań Pełnomocnika należy przygotowanie koncepcji, koordynowanie procesu negocjacyjnej-